

Глава 5: **Перлата** ... или когато на дъното остане само Надеждата

Животът в охолство, осигуреност и задоволство ни отнема способностите и възможностите да **развиваме и реализираме себе си и нашият Душевен стремеж**. А това наистина би възмутило „гръмовержеца Зевс“ (стр.114,146) – Всетворящият Дух. Така, понякога животът ни отнема всичко, за което сме се борили с години, за да ни напомни, че е време да започнем да се борим за това, от което наистина имаме нужда:

- **Отнемайки ни Любовта**, ни напомня, че тя няма нужда от замъци и слава, а от Свобода и Истина.
- **Отнемайки ни Здравето**, ни напомня, че нямаме нужда от гордост и богатства, а от Доброта и Сила.
- **Отнемайки ни Разсъдъка**, ни напомня, че нямаме нужда от упоритото и коравосърдечно Его, а от чувствителната и любяща Душа.
- **Отнемайки ни придобиките**, ни напомня, че нямаме нужда от тях, а от Творящия Дух. Накрая ни оставя само Надеждата – последната връзка с Висшия Разум.

Ако сме изправени пред една такава Съдба, то тя е дошла единствено за да възстанови баланса, който сме нарушили и да ни даде шанс да възвърнем неразумно похабените си сили. Ако сме слепи и неспособни да получим този шанс, тогава играта на живота загрубява. Тази грубост обаче, може да ни даде сили да открием и да съживим дълбоко заровената си в нещастия Душа. Подобно на песъчинките, попаднали в мидата и станали причина за сътворяването на безценната Перла.

Когато стигнем до дъното, там ни очакват два избора: да се преродим наново в целия си блясък, потенциал и чистота, като току що отронила се Перла, или да продължим твърдоглаво да стоим в черупката на нашето Его, чепрейки сили от епинефрина, адреналина и допамина, активирани от бурните негативни емоции, докато не изхабим и последната капчица жизнена енергия, пулсираща във вените ни.

Надеждата може да бъде особено мъчителна и изтощителна, когато ни напомня за нашата безпомощност, на дъното на безисходищата, в която сами сме „сkochили“. Надеждата, също така, може да бъде и нашето спасение, ако успее да ни накара да открием последната капчица Светлина, останала някъде в нас. (стр.59,106,192) Ако сред гъстата мъгла на заблудата, успеем да се взрем в самите себе си, ще можем да погледнем очи в очи нашето Аз. Тази наша Същност – напълно смирена и лишена от гордост, ще ни подаде „трите нишки на Ариадна“, с които да възстановим връзката си със Всевишия Разум и да излезем от лабиринта на собственото си отчаяние: (стр.38,155)

- **Светлината**, скрита в Душата ни, която да освети обратния път нагоре.
- **Любовта**, скрита в Сърцето ни, която да ни сгрява и възвръща вярата ни.
- **Волята на нашия Дух**, която ни дава сили да разчупим твърдата черупка на собственото си Его, което тегли Същността ни към дъното на мрака.

Тялото и Егото са физическият и ментален щит на Жизнената енергия,, родена от противоположните енергийни потоци на Ин и Ян в човека. (стр.13,18) Творящото блаженство е състоянието на Духа, а очакващата откровеност е състояние на Душата. Ако по някаква причина сме блокирали сливането на тези два енергийни потока, то нашата Същност започва да страда от физически или психични болести и проблеми.

Егото е управителят на нашите земни сили и енергии, на нашия Ум, Съзнание и Подсъзнание. Ето защо, Егото често се чувства всесилно и можещо, а когато не успява в стремежите си, ни кара да страдаме и да се разболяваме. Както споменахме в първа част, Егото има нужда от ласки, любов и светлина, но ласкателствата, гордостта, съмненията, измамата, подлостта, мрачните мисли и страха, могат да направят от него чудовище. (стр.36-38,116-117,146) Само с волята и устойчивостта на **Сърдечната сила**, можем да пречистваме и освобождаваме Егото от тъмната му страна. (стр.13-17,106,170,191) **Търсейки навън Любов, Добро и Светлина, без да ги носим в себе си**, попадаме на ред разочарования, които помрачават и замъгляват Ума и възбуждат разрушителните егоестични прояви. (стр.88,99,102,111,117,133, 143,137,167)

Егото обича да заема мястото и ролята на действия Дух или на състрадаващата Душа, заменяйки Реалността с **илюзорната действителност на Его-съзнанието**, в която избира да съществува. Когато позволяваме на Егото да осъществява живота ни сред бурни емоции и овации, удовлетворяващи глада му за награди и признание, ние заживяваме между недоизживяните сцени на миналото и бъдещото, и непрекъснато пропускаме Сега. „Сценичната треска“ на Егото не позволява на Съзнанието, Интуицията, Сърцето и Ума ни да докосват и чувстват причините и следствията от сегашния момент. **Да живеем в Сега, означава да владеем причините, за да придобием очакваното прекрасно следствие, но и да можем да превръщаме следствието в причината, която ни кара да продължим, т.е.: Да успокоим емоциите, за да видим, да чуем, да почувстваме, да усетим, да вкусим, да докоснем, да възприемем, да изживеем, да осъзнаем!** (стр.13,32,42,112,131,148,157,159)

Ако всекидневно наблюдаваме собствените си постъпки и техните последствия, ще овладеем способността да игнорираме фалшивите позиви на Егото. **Да сме освободни, означава да можем да жертваме единствено тази страна от стремящото се към самоизявление Его, която отнема светлината, любовта, хармонията, богатата, изобилието, мира и разбирателството в Живота.** (стр.85-86,91,162,182) Ако обаче решим, изцяло да потиснем личното си Его, за да служим пълноценно на другите “в името на Доброто”, то тогава рискуваме да се обезличим и да станем напълно подвластни на чужди интереси и идеали, пренебрегвайки вътрешния си стремеж, (освен ако това не е нашето призвание). **Егото е неразделната и Ян-активна част на нашия Ин-потенциален Ум.** Да се освободим от Его, означава да се откажем от Мисията си, да нарушим баланса в нашето Физическо, Ментално, Психично и Духовно проявление, подтискайки себеосъзнаването, самосъхранението и изявлението си. (стр.13,18,29,123,152,160)

Ако поемем Отговорността, с която да поддържаме Равновесието, Чистотата, Истината и Справедливостта в живота си, без да осъждаме по един или друг начин себе си и другите, тогава ще бъдем способни да се превърнем в **проводници на Любовта**, носеща всичко, от което се нуждаем. Може би тогава именно ще успеем да открием, съкровищата, които първоначално бяхме тръгнали да търсим: (стр.30,148)

- „Рогът на изобилието“, скрит в нашето Сърце, което умее щедро, но справедливо, с мяра, но и с необятна Любов да раздава, (стр.106,133)
- „Лотосът на Познанието“, който се стреми да поддържа чист и буен „Извора на нашия живот“, осветявайки и най-тъмните кътчета на Егото. (стр.102,117)
- „Философският камък“, скрит в нашия Ум и откриващ ни безкрайното море от светлина, мъдрост и потенциал на нашето Съзнание. (стр.15,36,99,137,144,195)
- „Всевиждащото око“, което води нашият Дух и нашата воля към безкрайната Истина, безкрайната Мъдрост, Младост и Красота на Живота, скрити в съкровищницата на нашата Душа. (стр.111,123)

Единственото условие, за да открием нашите съкровища, е да бъдем готови да ги получим, да ги пазим, „да ги поливаме“ и да се грижим за тях с Любов. Така както, ако **желаем мир**, но се стремим да го постигнем и да го наложим с война, ние никога няма да **бъдем готови да заслужим тази наша мечта**. За да водим една битка, ние трябва да **бъдем достатъчно достойни за нея**. Понякога, за да спечелим, трябва да сме готови и да умеем да я загубим. **Единствената битка, от която никога не трябва да се отказваме и за която трябва винаги да сме готови, това е битката с мрака в самите нас**. Единственото оръжие, което трябва да се борим да придобием и да притежаваме това е Светлината. **Защото мракът не е нищо друго, освен отсъствие на светлина**.

Не бива да забравяме, че когато следваме нашите цели и стремежи, крайният резултат няма да бъде по-различен от средствата, които сме вложили за постигането им. Нашите мечти и желания ще ни донесат точно тези блага, с които сме ги „хранили и поливали“, **в очакване да получим мечтаното**. (стр.131,158,157,167,192-195)

Ако ние не успяваме да се доверим на себе си и да оставим Висшата ръка да управлява Живота ни, а вместо това се стремим да подчиняваме тази сила на разрушителните стремежи на Егото или се вживяваме в ролята на „жертвени агнета“, то тогава ще си останем невиждащи и гладни, на дъното на безкрайния океан от възможности, подобно на бляскави перли, затворени в мидена черупка. Ако непрекъснато се стремим да се въртим и пребиваваме в Его-центъра си, то рано или късно, подобно на пумпал, ще попаднем в тъмната периферия на Живота. (стр.2,114,184)

Ето защо, Прометей е поверил „Кутията на Пандора“ на Епиметей - нашето Подсъзнание. Той не е унищожил кошмарният спомен, бедите, ужаса и злото, за да остави Ключа, с който хората да държат кутията на Пандора заключена. **Същият Ключ**, който, когато на дъното на мрака остане само надеждата, **ще ни помогне да освободим Душата от оковите на чудовищното Его**, което сами сме създали и хранили години наред, в самите нас, в децата ни, в някой, когото обичаме, или когото сме избрали за управник. (стр.15,19,36,93,94,137,143,146,160,190,191,197)

За да открием Ключа са ни нужни Светъл Ум, Чисто Сърце и благодарност към Съдбата. (стр.3,13,38,102,106,111,117,133,137,143,157) **Ако вътрешното ни фенерче е в изправност, достатъчно е да го включим в Централното хранване...** Често си мислим, че Съвестта е гласът на нашето сърце, на нашето Аз, на нашата интуиция, на вътрешната ни сила, или скритият морал, който ни държи в правия път и ни пази от бедни. Съвестта е гласът на Бог – на Висшият Разум, който само чистото Сърце може да чуе и разбере. Единствено Истината е в състояние да държи Сърцето ни чисто и разсъдъкът ни Светъл. Ако сме достатъчно силни да приемем и носим Истината в себе си, то ние винаги ще сме във връзка с Господ – с безкрайния потенциал и безкрайната сила, чрез които да осъществяваме мечтите и живота си. (стр.42,99,102,106,132,137,143)